

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

21 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

judcători - Timofti Vladimir și Alerguș Constantin,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Țelișcev Maxim și de către avocatul Ciocanu Aliona în numele inculpatului Țelișcev Maxim prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Țelișcev Maxim Ion, născut la 04 iulie 1984, originar din or. Drochia, viza de reședință în or. Drochia, str. Independenței, 60/2, ap. 23.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 02.09.2014 – 26.02.2016 (prima instanță);
2. 13.04.2016 – 22.06.2016 (instanța de apel);
3. 14.09.2016 – 21.12.2016 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia din 26 februarie 2016, inculpatul Țelișcev Maxim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201 alin. (3) lit. c) Cod penal la 12 ani închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că la data de 09 iunie 2014 aproximativ pe la ora 02.00, Țelișcev Maxim fiind în stare de ebrietate alcoolică, în timp ce se afla la domiciliul comun al lui și al concubinei Naumova Irina Boris, născută la 09 iulie 1977, situat în or. Drochia, str. Gudanov, 42, ap. 20, din motiv de gelozie a inițiat un conflict, în care a amenințat-o pe concubina Naumova Irina cu incendierea ei, apoi a

stropit-o peste tot corpul cu dizolvant și a aprins-o cu bricheta sa, cauzându-i combustie termică gr. 2-3 cu suprafața 50-52 % a corpului, șoc combustional, edem cerebral și pulmonar, leziuni corporale provocate de acțiunea temperaturilor înalte (flacăra), care constituie vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, care au provocat decesul victimei.

Aceste acțiuni ale inculpatului Țelișev Maxim, au fost încadrate de către prima instanță în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, după semnele calificative – violența în familie, *adică acțiunea intenționată, manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat decesul victimei.*

3. Sentința menționată a fost atacată cu apeluri de către :

3.1. avocatul Lupacescu Veaceslav în numele inculpatului Țelișev Maxim, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, cu emiterea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului.

În motivarea cererii de apel recurentul a invocat:

- instanța a emis o sentință ilegală și neobiectivă.

3.2. inculpatul Țelișev Maxim, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței.

În motivarea cererii de apel recurentul a invocat:

- a fost ilegal condamnat prin sentința Judecătorei Drochia;
- dimpotrivă i-a acordat primul ajutor medical părții vătămate, încercând să stingă focul, după care a chemat ambulanța.

3.3. avocatul Ciocanu Aliona în numele inculpatului Țelișev Maxim, prin care a solicitat admiterea apelului cu casarea sentinței și achitarea inculpatului.

În motivarea cererii de apel recurentul a invocat:

- Judecătoria Drochia a emis o sentință ilegală și neîntemeiată, fiind una arbitrară;
- exercitarea urmăririi penale pe cazul dat a avut loc cu încălcarea drepturilor lui Țelișev Maxim la un proces echitabil, fapt care a fost trecut cu vederea de către instanță;
- atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești probe pertinente, concludente și utile în probarea învinuirii aduse nu au fost administrate, învinuirea adusă este eronată, bazată doar pe presupuneri, pe interpretarea eronată a faptelor și a probelor și pe declarațiile martorilor care personal nu au văzut nimic;
- concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe probe inadmisibile;
- Naumova Irina s-a incendiat singură, iar inculpatul a reacționat, a stins focul și a intervenit cu primul ajutor medical și totodată imediat a chemat salvarea, fapt probat prin comunicarea telefonică nr. 2268 din 09 iunie 2014, raportul de constatare medico-legală nr. 236 din 11 iunie 2014;

- la materialele cauzei nu sunt probe care ar susține învinuirea adusă pe faptul că Țelișcev Maxim ar fi incendiat-o pe Naumova Irina;

- instanța a mai reținut ca probă pe cauza dată plângerea victimei Naumova Irina din 11 iunie 2014, în care se declară că Țelișcev Maxim deseori o bătea, iar la 09 iunie 2014, la domiciliul ei, din gelozie a stropit-o cu o soluție și i-a dat foc. O astfel de probă este inadmisibilă și nu poate fi pusă la baza sentinței, deoarece vine de la o persoană necunoscută, adică de la o persoană care nu poate fi recunoscută ca autor al documentului;

- instanța în calitate de probă la baza sentinței a pus și raportul de examinare medico-legală nr. 80 în care expertul judiciar constată că leziunile corporale descrise mai sus puteau fi provocate și de sine stătător;

- prin cercetarea la fața locului careva probe de săvârșire a infracțiunii în circumstanțele descrise nu au fost colectate;

- probele au fost administrate cu încălcarea prevederilor codului de procedură penală;

- organul de urmărire penală nu a acumulat suficiente probe pertinente, concludente, și utile care ar demonstra că Țelișcev Maxim a săvârșit fapta de violență în familie.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2016, apelul avocatului Lupacescu Veaceslav în numele inculpatului Țelișcev Maxim, apelul inculpatului Țelișcev Maxim și apelul suplimentar a inculpatului Țelișcev Maxim și a avocatului său Ciocanu Aliona au fost respinse ca nefondate cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că instanța de fond examinând cauza penală în privința lui Țelișcev Maxim a verificat complet sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate pe caz o apreciere legală din punct de vedere a pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor.

A mai indicat că vina inculpatului Țelișcev Maxim de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal este pe deplin dovedită prin declarațiile succesului părții vătămate Naumova Nadejda, declarațiile martorilor Vacari Galina, Buznea Iulia, Gangaliuc Corneliu, Misac Nadejda și Boghean Sergiu, precum și de documentele și procesele-verbale a acțiunilor procesuale.

Instanța de apel a mai menționat că ținând cont de circumstanțele cauzei, gravitatea infracțiunii săvârșite de către inculpat, de motivele acesteia, de persoana celui vinovat, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, pedeapsa stabilită inculpatului Țelișcev Maxim de către instanța de fond este una legală și întemeiată, stabilită în limitele pedepsei prevăzute de art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal.

Mai reține că apelanții nu au prezentat careva probe și dovezi în confirmarea apelurilor sale, ne fiind indicată eroarea judiciară, însă doar au relatat faptele conform viziunii sale sub formă de apărare.

A menționat că s-a stabilit cu certitudine că, inculpatul Țelișcev Maxim din motiv de gelozie a inițiat un conflict, în care a amenințat-o pe concubina Naumova Nadejda cu incendierea ei, apoi a stropit-o peste tot corpul cu dizolvant și a aprins-o cu bricheta sa, fapt ce a fost confirmat prin declarațiile martorului minor Naumov Daniil.

Totodată, a mai relatat că declarațiile martorului dat cooperează cu probele cercetate și verificate, dar în special conținutul declarațiilor martorilor menționați sunt similare declarațiilor martorului Gangaliuc Corneliu, medic care a examinat partea vătămată la data spitalizării, ultima a confirmat, că a fost stropită cu dizolvant pentru vopsea de către concubin, după care a incendiat-o.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

5.1. inculpatul Țelișcev Maxim, prin care a solicitat casarea deciziei atacate și a sentinței cu emiterea unei noi hotărâri de achitare.

În motivarea cererii de recurs recurentul a invocat următoarele aspecte:

- plângerea a fost depusă de către Naumova Irina, însă toate actele la dosar sunt semnate de către mama acesteia Naumova Nadejda;

- expertul a declarat că nu se exclude ca Naumova Irina, să se fi incendiat de sine stătător, iar martorul Boghean Sergiu a declarat că fiind la o chemare, a depistat-o pe Naumova Irina beată cu venele tăiate;

- i-a acordat primul ajutor medical părții vătămate, anume el, a chemat ambulanța și nu s-a eschivat de la organele de urmărire penală, însă a fost condamnat pe nedrept;

- martorul minor Naumov Daniil a fost influențat de către bunica sa Naumova Nadejda.

5.2. avocatul Ciocanu Aliona în numele inculpatului Țelișcev Maxim, prin care indicând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei recurate și a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului.

În motivarea cererii de recurs recurentul a invocat următoarele aspecte:

- hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;

- instanța de apel contrar materialelor cauzei și probelor administrate la dosar a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția adoptată, greșit indicând, că partea vătămată a fost incendiată, fără a face referire la concluziile medicului legist că leziunile corporale depistate care au dus la decesul cet. Naumova Irina, aceasta putea să le aplice de sine stătător;

- atât instanța de fond, cât și instanța de apel nu a dorit să ia în considerare cele invocate de inculpat și apărare, mai mult ca atât, le-a respins ca nefondate apreciindu-le critic. Instanța de apel nu a admis prezentarea probelor noi și importante în proces, precum ar fi actele de expertiză psihiatrico-legală și psihologică a martorului minor Naumov Daniil, declarațiile căruia în exclusivitate sunt puse la baza deciziei instanței de apel, în baza cărora a fost condamnat Țelișcev Maxim, fără a fi coraborate cu alte probe pe cauză și nu s-a admis cererea de efectuare a expertizei psihiatrice și psihologice post-mortem a victimei Naumova Irina, care era predispusă la suicid și făcea abuz de alcool, totodată nu s-a făcut expertiza chimică a substanței inflamabile de pe corpul victimei, ceea ce a dus la concluzii eronate de credibilitate a declarațiilor martorului minor Naumov Daniil. Toate aceste inacțiuni procesuale au încălcat principiul egalității armelor în proces și au ca efect încălcarea dreptului la un proces echitabil, prin ce a fost violat art. 6 CEDO;

- instanța a ignorat total neexistența în acțiunile lui Țelișcev Maxim a elementelor infracțiunii incriminate;

- instanța a aplicat o încadrare juridică greșită a acțiunilor lui Țelișcev Maxim;

- instanța a pronunțat o hotărâre arbitrară, iar exercitarea urmăririi penale pe cazul dat a avut loc cu încălcarea drepturilor lui Țelișcev Maxim, la un proces echitabil fapt care a fost trecut cu vederea de către instanță;

- atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești probe pertinente, concludente și utile în probarea învinuirii aduse nu au fost administrate, învinuirea adusă este eronată, bazată doar pe presupuneri, pe interpretarea eronată a faptelor și a probelor și pe declarațiile martorilor care personal nu au văzut nimic și doar își expun o opinie vis-a-vis de cele întâmplate cu tentă de interpretare personală în dependență de rudele sau cunoștințele cui sunt;

- concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe probe inadmisibile;

- instanța nu a constatat cu certitudine, în baza probelor, că ar fi avut loc fapta de violență în familie care a provocat decesul victimei, care i-a fost incriminată lui Țelișcev Maxim;

- martori ai violenței în familie din data de 09 iunie 2014 care au provocat decesul victimei nu sunt;

- dând declarații și ca bănuț și ca învinuit Țelișcev Maxim, a spus că Naumova Irina, s-a incendiat singură, iar el a reacționat, a stins focul și a intervenit cu primul ajutor medical și totodată imediat a chemat salvarea;

- faptul că Țelișcev Maxim, doar a stins focul se probează și prin raportul de constatare medico-legală nr. 236 din 11 iunie 2014, potrivit căruia la Țelișcev Maxim s-a

depistat combustie de gradul unu a gleznei drepte și a genunchiului stâng, care puteau apărea în rezultatul acțiunii temperaturilor înalte. Astfel în rezultatul acordării ajutorului cet. Naumova Irina a avut de suferit și Țelișcev Maxin, și aceasta direct demonstrează că ultimul nu a avut intenția de a o incendia pe Naumova Irina;

- probele administrate de către organul de urmărire penală și susținute de acuzatorul de stat, puse la dispoziția instanței judecătorești, în marea majoritate sunt compromise sau nu sunt relevante cazului și nu dau temei la o stabilire sigură a vinovăției lui Țelișcev Maxim în săvârșirea infracțiunii incriminate;

- plângerea victimei Naumova Irina, este o probă inadmisibilă și nu poate fi pusă la baza sentinței, deoarece vine de la o persoană necunoscută, adică de la o persoană care nu poate fi recunoscută ca autor al documentului;

- instanța în calitate de probă în baza sentinței a pus și raportul de examinare medico-legală nr. 80, în care expertul judiciar, constată că leziunile corporale descrise mai sus puteau fi provocate și de sine stătător;

- acuzația și sentința este formată numai din presupuneri și prin declarațiile martorilor care nu au văzut și nu au auzit nimic, și a declarațiilor succesoriului părții vătămate Naumova Nadejda în acest sens;

- prin cercetarea la fața locului careva probe de săvârșire a infracțiunii în circumstanțele descrise nu au fost colectate;

- instanța de judecată nu a apreciat corect probele precum prevede art. 101 Cod de procedură penală;

- în cauza dată pentru a ajunge la aflarea adevărului și respectarea dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 CEDO, urma să fie admise cererile de efectuare a expertizelor psihiatrice și psihologice post mortem a cet. Naumova Irina și expertiza psihiatrică și psihologică a martorului minor Naumov Daniil, în declarațiile căruia sunt multe opinii personale, divergente cu declarațiile altor martori, care ar putea să-i fie insuflăte de alte persoane sau o predispoziție a copilului de a modela situația și de a fantaza asupra unor circumstanțe. Or sentința și mai cu seamă decizia Curții de Apel este bazată în special și exclusiv pe declarațiile lui Naumov Daniil;

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul Ghervas Iurie a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitând declararea inadmisibilității acestora.

A indicat că motivele de reapreciere a materialului probatoriu nu se conțin în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Respectiv, criticile formulate de autorii recursurilor nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârilor contestate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, ținând seama de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal conchide, că acestea sunt vădit neîntemeiate, din următoarele considerente.

În speță se constată, că recurenții s-au conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și au declarat recursuri ordinare în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz se reține, că potrivit textului recursurilor declarate de recurenți, aceștia invocă că, *„decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-a admis o eroare gravă de fapt și nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate inculpatului, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”*.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurenți nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

7.1. Cu referire la recursurile avocatului Ciocanu Aliona în numele inculpatului Țelișcev Maxim și a ultimului, prin care aceștia invocă temeiul comun prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care stipulează că *„nu au fost întrunite elementele infracțiunii, cât și s-a admis o eroare gravă de fapt”*, precum și a motivelor invocate de recurenți care cad sub incidența acestui temei, precum că *„expertul a declarat că nu se exclude ca Naumova Irina, să se fi incendiat de sine stătător, iar martorul Boghean Sergiu a declarat că fiind la o chemare, a depistat-o pe Naumova Irina beată cu venele tăiate; i-a acordat primul ajutor medical părții vătămate, anume el, a chemat ambulanța și nu s-a eschivat de la organele de urmărire penală, însă a fost condamnat pe nedrept; instanța de apel contrar materialelor cauzei și probelor administrate la dosar a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția adoptată, greșit indicând, că partea vătămată a fost incendiată, fără a face referire la concluziile medicului legist că leziunile corporale depistate care au dus la decesul cet. Naumova Irina, aceasta putea să le aplice de sine stătător; instanța a ignorat total neexistența în acțiunile lui Țelișcev*

Maxim a elementelor infracțiunii incriminate; instanța a aplicat o încadrare juridică greșită a acțiunilor lui Țelișcev Maxim; dând declarații și ca bănuț și ca învinuit Țelișcev Maxim, a spus că Naumova Irina, s-a incendiat singură, iar el a reacționat, a stins focul și a intervenit cu primul ajutor medical și totodată imediat a chemat salvarea; faptul că Țelișcev Maxim, doar a stins focul se probează și prin raportul de constatare medico-legală nr. 236 din 11 iunie 2014, potrivit căruia la Țelișcev Maxim s-a depistat combustie de gradul unu a gleznei drepte și a genunchiului stâng, care puteau apărea în rezultatul acțiunii temperaturilor înalte. Astfel în rezultatul acordării ajutorului cet. Naumova Irina a avut de suferit și Țelișcev Maxim, și aceasta direct demonstrează că ultimul nu a avut intenția de a o incendia pe Naumova Irina” Colegiul penal constată că sunt neîntemeiate și constituie opinia subiectivă a recurenților, deoarece instanța de apel în decizia sa (f. d. 116 - 118, vol. IV), într-o manieră argumentată și detaliată, corect a menținut încadrarea acțiunilor inculpatului Țelișcev Maxim, dată de prima instanță în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal, întemeindu-și just soluția pe cumulul de probe descris în decizie (f. d. 115 - 116, vol. IV), apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, care demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea și legalitatea acestor probe nu s-au identificat de către instanța de recurs, iar argumentele instanței de apel prin care a stabilit cu certitudine că inculpatul Țelișcev Maxim, din motiv de gelozie a inițiat un conflict, în care a amenințat-o pe concubina Naumova Irina cu incendierea ei, apoi a stropit-o peste tot corpul cu dizolvant și a aprins-o cu bricheta sa, instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16 februarie 2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

7.2. Cu referire la motivul invocat în recursul inculpatului Țelișcev Maxim, precum că „*plângerea a fost depusă de către Naumova Irina, însă toate actele la dosar sunt semnate de către mama acesteia Naumova Nadejda*”, nu poate fi reținut de către Colegiul penal, dat fiind faptul că reieșind din materialele dosarului se atestă că ofițerul de urmărire penală Buznea Iulia, fiind audiată în cadrul primei instanțe (f. d. 7, vol. IV), a confirmat că acțiuni de urmărire penală au avut loc și în cadrul spitalului or. Drochia în secția de reanimare, unde a întocmit cererea de recunoaștere în calitate de parte vătămată,

ordonanța, plângerea, cererea de recunoaștere în calitate de parte civilă și ordonanța de recunoaștere în calitate de parte civilă. Toate acestea le-a scris din cuvintele cet. Naumova Irina, în prezența cet. Naumova Nadejda care este mama părții vătămate pe care le-a și semnat, din motiv că Naumova Irina avea mâinile pansate. Totodată, a menționat că din grabă a uitat să indice că anume Naumova Nadejda a aplicat semnătura pe aceste acte procesuale.

Totodată, Colegiul penal menționează că această eroare nu poate afecta decizia instanței de apel sau sentința, dat fiind faptul că reieșind din materialul probator anexat la cauză, se atestă incontestabil că anume Țelișcev Maxim, a comis infracțiunea incriminată lui, or, martorul minor Naumov Daniil, a indicat că anume Țelișcev Maxim, a stropit-o pe mama sa Naumova Irina, cu o substanță inflamabilă, după care a aprins-o (f. d. 134, vol. I), fapt ce a fost confirmat de către însăși Naumova Irina (f. d. 26 a, vol. I).

Mai mult ca atât, faptul dat a fost confirmat și de către Vlas Andrei, care a fost condamnat prin sentința Judecătorei Drochia din 26 mai 2015 pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 323 alin. (1) și 312 alin. (1) Cod penal.

Astfel, ultimul și-a recunoscut vina și a declarat că a mințit când a mărturisit precum că Țelișcev Maxim, nu a comis infracțiunea prin care a stropit-o pe Naumova Irina cu dizolvant și i-a dat foc, or, potrivit declarațiilor lui Vlas Andrei, anume Țelișcev Maxim a incendiat-o pe Naumova Irina (f. d. 171 – 174, vol. II).

Prin urmare, nu poate fi reținut nici argumentul precum că „*martorul minor Naumov Daniil a fost influențat de către bunica sa Naumova Nadejda*”, dat fiind faptul că acest argument intră în contradicție cu celelalte probe, fiind o invocare neîntemeiată având scop de a se eschiva de la răspunderea penală.

7.3. Cu referire la motivele invocate în recursul avocatului Ciocanu Aliona în numele inculpatului Țelișcev Maxim, precum că „*hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; atât instanța de fond, cât și instanța de apel nu a dorit să ia în considerare cele invocate de inculpat și apărare, mai mult ca atât, le-a respins ca nefondate apreciindu-le critic. Instanța de apel nu a admis prezentarea probelor noi și importante în proces, precum ar fi actele de expertiză psihiatrico-legală și psihologică a martorului minor Naumov Daniil, declarațiile cărui în exclusivitate sunt puse la baza deciziei instanței de apel, în baza cărora a fost condamnat Țelișcev Maxim, fără a fi coroborate cu alte probe pe cauză și nu s-a admis cererea de efectuare a expertizei psihiatrice și psihologice post-mortem a victimei Naumova Irina, care era predispusă la suicid și făcea abuz de alcool, totodată nu s-a făcut expertiza chimică a substanței inflamabile de pe corpul victimei, ceea ce a dus la concluzii eronate de credibilitate a declarațiilor martorului minor Naumov Daniil. Toate aceste inacțiuni procesuale au încălcat principiul egalității armelor în proces și au ca efect încălcarea*

dreptului la un proces echitabil, prin ce a fost violat art. 6 CEDO; instanța a pronunțat o hotărâre arbitrară, iar exercitarea urmăririi penale pe cazul dat a avut loc cu încălcarea drepturilor lui Țelișcev Maxim, la un proces echitabil fapt care a fost trecut cu vederea de către instanță”, Colegiul penal nu le acceptă, acestea fiind neîntemeiate, din moment ce acestea nu și-au găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414, 417, 419 Cod de procedură penală, iar din conținutul procesului verbal al ședinței de judecată din instanța de apel (f. d. 106, vol. IV), rezultă că instanța de apel a pus în discuție cererea avocatului Ciocanu Aliona, privind reluarea cercetării judecătorești și efectuarea expertizelor, cerere pe care a respins-o ca neîntemeiată, menționând că aprecierea probelor nu obligă instanța de a relua cercetarea judecătorească.

Mai mult ca atât, inculpatului Țeleșcev Maxim i-au fost respectate drepturile, fiindu-i aduse la cunoștință atât în calitate pe persoană reținută (f. d. 67 – 68, vol. I), cât și în calitate de învinuit (f. d. 75 – 76, vol. I), totodată, i-a fost asigurat și dreptul la apărare de către un avocat garantat de stat (f. d. 64 – 65, vol. I), care ulterior pe parcursul examinării cauzei și-a angajat un alt avocat calificat (f. d. 74, IV) ce i-a apărat interesele.

Nu pot fi reținute nici argumentele recurentului precum că „*atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești probe pertinente, concludente și utile în probarea învinuirii aduse nu au fost administrate, învinuirea adusă este eronată, bazată doar pe presupuneri, pe interpretarea eronată a faptelor și a probelor și pe declarațiile martorilor care personal nu au văzut nimic și doar își expun o opinie vis-a-vis de cele întâmplate cu tentă de interpretare personală în dependență de rudele sau cunoștințele cui sunt; concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe probe inadmisibile; instanța nu a constatat cu certitudine, în baza probelor, că ar fi avut loc fapta de violență în familie care a provocat decesul victimei, care i-a fost incriminată lui Țelișcev Maxim; martori ai violenței în familie din data de 09 iunie 2014 care au provocat decesul victimei nu sunt; probele administrate de către organul de urmărire penală și susținute de acuzatorul de stat, puse la dispoziție instanței judecătorești, în marea majoritate sunt compromise sau nu sunt relevante cazului și nu dau temei la o stabilire sigură a vinovăției lui Țelișcev Maxim în săvârșirea infracțiunii incriminate; plângerea victimei Naumova Irina, este o probă inadmisibilă și nu poate fi pusă în baza sentinței, deoarece vine de la o persoană necunoscută, adică de la o persoană care nu poate fi recunoscută ca autor al documentului; instanța în calitate de probă în baza sentinței a pus și raportul de examinare medico-legală nr. 80, în care expertul judiciar, constată că leziunile corporale descrise mai sus puteau fi provocate și de sine stătător; acuzația și sentința este formată numai din presupuneri și prin declarațiile martorilor care nu au văzut și nu au auzit nimic, și a declarațiilor*

succesorului părții vătămate Naumova Nadejda în acest sens; prin cercetarea la fața locului careva probe de săvârșire a infracțiunii în circumstanțele descrise nu au fost colectate; instanța de judecată nu a apreciat corect probele precum prevede art. 101 Cod de procedură penală”, or, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conform rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

La soluționarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat cauza sub toate aspectele, probele prezentate de părți, verificându-le și apreciindu-le just, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor.

Instanțele ierarhic inferioare au făcut o analiză amplă a probelor acumulate în cauză argumentând detaliat respingerea probelor ce au fost administrate în suportul nevinovăției aduse inculpatului în prezenta cauză.

Astfel, toate probele prezentate și invocate au primit o apreciere la justa valoare, concluziile făcute rezultă din materialul factologic acumulat în cauză.

Prin urmare, argumentele recurentului cu privire la aprecierea incorectă a probelor, cât și neaprecierea acestora multilateral și obiectiv, nu au nici un suport legal, or, potrivit art. 24 Cod de procedură penală *„instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Instanța de judecată acordă ajutor oricărei părți, la solicitarea acesteia, în condițiile prezentului cod, pentru administrarea probelor necesare.”*

Totodată, Colegiul penal reține că la această etapă a procedurilor, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, întrucât aceasta este atributul exclusiv al instanțelor de fond.

În același context, urmează a se remarca că, în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de muncă depus de către organul de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce este dată în urma acestei activități.

Însă, cu toate acestea, instanța de recurs reiterează, că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării recursului. Deci, pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, după verificarea actelor cauzei, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

7.4. Prin urmare, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurenți ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanțele ierarhic inferioare este legală și întemeiată, iar recursurile declarate sunt inadmisibile fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Țelișev Maxim și de către avocatul Ciocanu Aliona în numele inculpatului Țelișev Maxim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 22 iunie 2016, în cauza penală privind-l pe **Țelișev Maxim Ion**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **19 ianuarie 2017**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin